

=====

v e r e n i g i n g

O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N

=====

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag

Uitsl. voor verslagen en abonn.: DOVENETELWEG 57^a 2555 TD Den Haag tel. 684541

Secretariaat: KRAMSVOGELLAAN 29 2566 CB Den Haag tel. 254273

=====

W E E K B L A D

nadruk verboden

26e jaargang nr.10

23 oktober 1981

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Al weten wij niet alles en kunnen wij ook wel eens een fout maken, vanavond bent u er om ons onderwerp te stellen en dan nog na te denken over hetgeen wij daarover zeggen ook.

Wilt U uw eerstekeuze bekend maken?

x

G R E N Z E N

=====

- Grenzen aan het weten van de entiteiten en hun vermogen deze en bereidheid deze door te geven? In de eerste plaats geldt dat elk wezen in zijn weten begrensd is door het eigen vermogen tot voorstelling.

Of, anders gezegd: de basis van alle wetenschap is het vermogen om soms te fantaseren - wat hatelijk klinkt maar in wezen waar is:

Wanneer je leeft in een wereld zo kun je die wereld wel omschrijven als een referentiekader, d.w.z. een raam waar binnen je verhoudingen kunt uitdrukken, waarbinnen je feiten kunt kennen. Het is gelijktijdig de grens waarbinnen je je met je weten kunt bewegen. Dingen die buiten dit kader liggen kun je mogelijk wel aanvoelen, maar je kunt ze niet weten.

Dit geldt voor elke entiteit zo goed als voor u. Maar een deel van ons weten als geest is, vanuit uw standpunt beschouwd, gevoels sfeer. Het is niet in feiten uit te drukken om de doodeenvoudige reden dat er bij ons t.a.v. bijvoorbeeld goddelijke waarden en andere zaken geen harde feiten bestaan.

Waar er belevingen zijn die feiten zoals u die kent te buiten gaan is het heel moeilijk om een analogie op te bouwen die deze waarden of ervaringen uitdrukt en toch nog voor een mens begrijpelijk is.

Dit gaat zelfs zover, dat wij in vele gevallen proberen zaken die voor ons werkelijk zijn en dus behoren tot ons wetensgebied maar niet kunnen worden uitgedrukt in menselijke woorden door uitstraling en zo opgewekte empathische gevoelservaringen toch te doen beseffen in verband met woorden en beelden die zonder die uitstraling op zich leeg of zinloos schijnen.

Dat betekent, dat wij dus vaak ook moeilijkheden met de overdracht van onze kennis ervaren. Wanneer ik voor mijzelf vraag waar de grens van mijn weten ligt zo moet ik wel stellen: de grens naar boven toe ligt in feite in de synthese der dingen, het samengaan. Ik kan vele zaken herkennen, weet dat zij samenvloeien tot een geheel maar het waarom, het hoe, het wezen ervan kan ik niet anders dan emotioneel ervaren. Ik kan het geheel dus niet in voor mij redelijke termen of waarden uitdrukken.

Wanneer ik met u spreek heb ik echter te maken met uw wereld. Dat wil zeggen dat er zaken zijn die je wel uit kunt drukken, die je wel kunt zeggen, maar die je om aanvaardbaar te worden nog aan zult moeten passen aan de menselijke rede ook.

Een entiteit die op aarde spreekt zal daarbij uitgaan van zijn eigen wereld, maar op aarde dan overkomen als hoogdravend of pseudo-religieus. Iets wat in onze kring niet zo geliefd is. De enige andere wijze is een pogen alles uit onze wereld te transponeren naar de menselijke logica.

En als er iets is wat voor ons a-logisch is dan is het wel die menselijke logica, dus voor ons schuilen daarin vaak nogal wat moeilijkheden die wij niet geheel kunnen overwinnen.

Om dit zoveel mogelijk te ontgaan grijpen wij over het algemeen naar verduidelijkende beelden. Je kunt een bepaald iets misschien niet geheel zeggen zoals het voor jou is, maar je kunt in de menselijke wereld soms samenhangen vinden die er wel wat op gelijken. Wanneer je nu de nadruk legt niet op de feiten zelf maar op de relatie tussen die feiten is het toch mogelijk, iets van een geestelijk reël bestaande relatie weer te geven.

Je kunt dus vaak betrekkelijk ver gaan bij de overdracht van je geestelijk weten, maar elke keer weer sta je voor het probleem dat je niet geheel geloofwaardig overkomt. Soms zijn bepaalde feiten voor een mens niet te aanvaarden omdat zij te fantastisch klinken. Een ander gevaar is dat de mensen iets als volledige waarheid aanvaarden al is het voor hen ook nog zo fantastisch maar daardoor de feiten gaat vergeten waarmede men zelf in de eigen wereld te maken heeft.

In beide gevallen kom je in moeilijkheden. Want wanneer ik U zeg dat wat voor mij juist is, doch wat niet past in de wereld waarin U leeft zo kan ik daardoor uw gedrag zonder dit te willen zo beïnvloeden dat er voor u in uw wereld grote moeilijkheden gaan ontstaan.

Waar dit gebeurt ben ik gemeenlijk niet meer in staat dit terug te draaien. Ik kan dat niet eenvoudig weer even veranderen. Zelfs onder mensen geldt dat een overtuiging die je een ander hebt bijgebracht maar heel moeizaam en door lang en hard werken weer kunt veranderen.

Juist daarom is het voor ons erg belangrijk dat wij bij het eeg wij u van onze kennis overdragen zo brengen en beperken dat wij niet te ver van de werkelijkheid van uw eigen wereld verwijderd geraken.

Wij hebben er een gewoonte van gemaakt - velen onder u kunnen dit bevestigen - om zaken als esoterie, dus gebieden die van de menselijke werkelijkheid nogal ver af kunnen staan, altijd weer te rele- en met de feiten, met uw werkelijkheid.

Zoals mensen ook zeggen: je moet niet zweven, altijd met beide voeten op de grond blijven staan, maar dan wel uitgroeien boven het normale menszijn door meer van je eigen menszijn en relatie met de wereld te beseffen. Het resultaat is understatement en een vaak humoristische formulering. Maar op die wijze kun je heel wat bereiken.

De grote moeilijkheid voor elke entiteit die een mens beïnvloedt, zelfs maar door het overdragen van kennis, is verder dat hij/zij daardoor gebonden is aan die mens.

Wanneer ik werk met een medium zo kunt u dit vergelijken met het spelen op een elektronisch orgel: je kunt vele registers opentrekken, maar geen die er niet op zitten. Wat betekent dat ik mij, zelfs in mijn wijze van betogen en uitdrukken als entiteit, zal moeten aanpassen aan b.v. een medium.

Een mens die goed schilderen kan kan ik ook op mijn wijze goed laten schilderen. Maar wanneer iemand dit niet kan zijn mijn mogelijkheden opeens meer beperkt: Ik kan niet gelijktijdig vormen, penseelvoering en kleurleer in leggen in die mens en dan bovendien nog bijzondere technieken gebruiken: ik kan maar één ding tegelijk goed doen.

Probeer ik dus alles perfect te doen zo overbelast ik in feite de band die ik zoek te vormen en breekt deze na korte tijd af. In alle gevallen is het raadzaam voor een geest op dit gebied vooral snel te werken. Maar dat betekent dat je steeds moet werken met de methoden en vaardigheid die je op een bepaald ogenblik ter beschikking staan. Eerst na vele contacten is het mogelijk het medium a.h.w. iets bij te leren, ook al wordt deze kennis als zodanig dan niet bewust beseft.

Als eerst kies ik dus gemeenlijk voor een nogal oppervlakkige werkwijze waardoor ik hetgeen ik wil uitdrukken nog net kan weergeven, aamdan zonder de diepte en finesse die mij eigen zijn en mogelijk ook voor mijn vroegere werken op aarde kentekenend waren.

Met woorden kan ik spreken, maar ben afhankelijk van het woordherinneringsvermogen. Dit gaat gemeenlijk iets verder dan het normale taalgebruik van een mens, omdat ik gebruik kan maken van het onbewuste Herinneringsvermogen. En een mens herinnert zich vaak onbewust vele dingen, waar hij waakbewust niets meer vanaf weet.

Je kunt dus ook de onbewuste bronnen van een medium aanboren en zo a.h.w. een soort kontrapunt scheppen, een tegenmelodie opbouwen uit de woorden en spraakgewoonten van een medium die onderlijnt wat je in wezen zeggen wilt. Dus naarmate je meer met de inhouden en gewoonten van een medium doet komt ook de eigen boodschap duidelijker naar voren.

Faal je echter in het juist invlechten van deze tegen melodie dan faal je en ontstaan er onduidelijkheden die groter worden naarmate je minder in staat bent het kontrapunt op de juiste wijze te hanteren.

Dit alles maakt reeds duidelijk, dat al ben je nog zo bereid om alles wat je weet en kent door te geven, de mogelijkheid om dit juist te doen toch niet onbeperkt is.

Bekwaamheid speelt hierbij ook een grote rol: iemand die niet zo vaak met mediums werkt zal er ongetwijfeld minder van terecht brengen dan iemand die zich steeds weer met vele instrumenten - mediums - bezig pleegt te houden; de laatste kent mogelijkheden om middels een soort trucje toch nog een effect te bereiken wat er in feite als mogelijkheid niet direct is.

Het is u duidelijk dat dit alles betekent dat je niet bepaald alle kennis over kunt brengen. Neen, ook al zou je dit willen. Er zijn zaken, die je een mens in feite niet eens in handen moogt geven, omdat zo de overdracht al mogelijk is de gevolgen daarvan te groot kunnen zijn en niet meer overzienbaar blijken.

Nu zijn wij in bepaalde opzichten nogal beperkt in onze wereld. Wij hebben u al eerder verteld, dat de wereld van de geest in feite werelden zijn die bepaald worden door gedachteninhouden. Dit betekent dat hetgeen er uitgewisseld kan worden altijd mede gebaseerd moet zijn op herinneringen van de entiteiten die daarin leven.

Daardoor is een dergelijke wereld in zich beperkt, vooral wanneer u zich te binnenbrengt, dat degenen die met elkaar in contact komen ook enige gelijkheid moeten vertonen, een deel van hun inhouden gelijk moeten hebben. Zonder dit immers is er geen contact mogelijk.

Dit betekent dat elke sfeer, elke coterie zou je ook kunnen

zeggen ook beperkt is. Het is een wereld waarin gedachten tot werkelijkheid worden. Mensen die een gezamenlijke illusie delen zullen die dus in een sfeer als gezamenlijke werkelijkheid ervaren. Voor hen is dit alles werkelijk, maar dat betekent nog niet, dat het ook voor anderen die met hen in contact komen zonder meer een werkelijkheid is.

U zult begrijpen dat voor de controle van vele zaken het voor een geest juist door dit "waar worden" van alle gedachten in eigen sfeer, erg belangrijk kan zijn na te gaan hoe de verhoudingen liggen in de stof, hoe een mens daarop reageert.

Je hebt daarin dan een soort onpartijdige toetssteen gevonden, een maatstaf die duidelijk maakt wat kan en mogelijk is en wat niet. Wanneer je die gegevens in de eigen persoonlijkheid opneemt zul je hierdoor eerder in staat zijn een onderscheid te maken tussen de illusie die in vele sferen ongetijfeld gekoesterd worden en de werkelijkheid die zowel bij ons als elders bestaat en zich in een soort wetten uitdrukt.

Onze soort "werkelijkheid" geeft meer mogelijkheden tot het verwerven van inzicht. Voor ons is het ervaren van b.v. de wereld van de materie iets meer dan 4-dimensionaal. Wij zijn niet zo sterk als u gebonden aan het daar geldende tijdsverloop. Het betekent verder dat wij a.h.w. binnen en buitenkant van de dingen tegelijk kunnen zien - iets wat voor een mens naar ik nog steeds aanneem zeer moeilijk en vaak onmogelijk is.

Wij "zien" dus anders, beleven anders, waarderen ook de stoffelijke feiten anders dan u zult doen. Ook dit is een beperking in ons contact met uw wereld. Voor onze eigen wereld is dit alles normaal en door de feiten die wij zo in uw wereld toetsen kunnen wij ons begrip zo uitbreiden dat wij daarmee zelfs in contact kunnen komen met andere "hogere" geestelijke werelden.

Maar wij zijn eenvoudig niet in staat om hetgeen wij zelfs in uw wereld beleven en waarnemen geheel aan u door te geven zoals wij dit beleven en waarnemen. Waarmede ik terug moet komen op hetgeen ik reeds in het begin heb gezegd:

In het contact met u zal steeds weer sprake moeten zijn van een zoeken naar aanvaardbare gelijkenissen of een waarheid omschrijven door het opsommen van een reeks deelwaarheden.

Daar komt nog bij dat wij wel degelijk beseffen dat al wat wij op uw wereld kenbaar zijn, doen en zeggen invloed zal hebben op U. En wij zijn nu eenmaal in deze groep niet bepaald typen die van een hersenspoeling houden. Ondanks dit alles: wanneer wij u iets zeggen en U ziet enkele bewijsjes die het aanvaardbaar maken dan hebben wij daarmee uw denken en waarschijnlijk ook uw gevoelsreacties iets veranderd. En dat betekent dat u ook in uw eigen wereld iets anders zult gaan reageren.

Daar moeten wij mee uitkijken. Daarom mogen wij bepaalde delen van onze kennis ook niet zonder meer aan u doorgeven, al is het maar door te zeggen: luister, zus en zo vindt je een schitterende oplossing voor het energie probleem. Wij beschikken over gegevens waarmee er zelfs verschillende en zeer doelmatige te bedenken zouden zijn.

Maar wanneer wij dit zouden doen zouden wij ingrijpen in bestaande stoffelijke ontwikkelingen en verhoudingen. U kunt dat ogelijk niet eens overzien, maar het komt hier op neer:

Wijzelf kunnen deze dingen niet waarmaken. Wij hebben er de middelen niet voor. Wij kunnen hoogstens denkbeelden aandragen en eventueel enkele gegevens of een formule verschaffen. Stel u voor dat wij dit geven aan een mens die daarmee probeert te werken.

Maar waar komt die mens dan tegenover te staan? Tegenover de samenwerking van alle grote energiebeheersende zaken over de gehele wereld, die er te samen voor zorgen dat er geen onafhankelijke door hen niet te controleren of te kleine energiebronnen ontwikkeld worden.

Dat betekent dan dat het leven van zo iemand in gevaar komt, dat diens mogelijkheid tot vrije ontwikkeling en geestelijk verder gaan waarschijnlijk aanmerkelijk wordt beperkt. Iets waarvoor je als geest geen verantwoordelijkheid kunt en moogt aanvaarden. Wat dan ook weer betekent, dat je dit niet moogt doen: dergelijke gegevens mag en wil je dan de mensen ook niet verschaffen.

Wij hebben ons ook bepaalde zaken aangewend, zoals de bij ons bestaande gewoonte om geen namen te geven. Ik weet, dat veel mensen zich daaraan storen. Maar stel dat ik mijn naam geef en deze is toevallig voor u historische bekend. U zult mij opeens veel meer waarderen en niet nadenken over hetgeen ik zeg. Want u denkt dat ik door die naam meer dan in werkelijk kan zijn.

Daarbij gaat het mij niet om datgene wat ik ooit ben geweest maar om datgene wat ik nu probeer over te brengen. Het is een vervalsend element wanneer er een bepaald naamgezag ontstaat waardoor de redelijke benadering van een argument vermindert.

Er zijn heel veel vragen waarop wij niet of slechts beperkt in gaan. Waarom? In vele gevallen omdat wij of geen voldoende kennis ter beschikking hebben danwel omdat wij niet in staat zijn de gegevens waarover wij kunnen beschikken dermate menselijk aanvaardbaar te rangschikken dat men daardoor tot een juistere visie kan komen.

Indien wij wel onze visie zouden geven, maar deze is door onvolledige mogelijkheid tot kennisoverdracht misleidend zo kunnen wij dit beter nalaten.

U ziet dus dat er nogal wat beperkingen zijn bij onze overdracht van onze kennis naar de mens toe. Maar er bestaan ook vaak vele beperkingen voor het bewustzijn en de beleving van het bestaan bij een entiteit in de geest.

Naarmate je minder van dergelijke beperkingen kent zal het aan de andere kant moeilijker worden om je juist en begrijpelijk uit te drukken tegenover de mensen op aarde. Je wordt dus bewuster, maar gelijktijdig worden hierdoor in vele opzichten je communicatiemoeilijkheden groter.

Ik hoop het gestelde onderwerp hiermede voldoende en redelijk genoeg belicht te zijn. Blijven er vragen of meent u dat ik tekort schoot, vraagt u dan maar.

x Waar ligt de grens voor een entiteit t.a.v. het eigen verleden? Kunnen zij b.v. eigen vroegere inkarnaties overzien?

- Wanneer de entiteit zich voldoende bewust is geworden van zichzelf als een geestelijk ik en niet alleen als een beeld dat de entiteit stoffelijk heeft gehad en meestal nog langere tijd in de stof handhaaft is dit mogelijk.

Overigens is dit niets nieuws: koning Asoka heeft reeds gefilosofeerd dat wij eens zullen zitten onder de boom der herinnering aan de kloof van de tijd.

Er komt altijd een tijd waarin wij gaan begrijpen hoe complex het geheel aan ervaringen tot stand kwam waaruit wij putten. Dan komen als vanzelf steeds meer herinneringen op die de belangrijkste delen van ons gehele bestaan omvatten. Dus ook vroegere inkarnaties en zelfs ook wel herinneringen aan vroegere belevingen in geestelijke werelden.

Voldoerd e? Volgende punt dan.

x Het yin-yang principe in het kader van de twee hersenhelften.

Naar ik aanneem weten wij allen, dat de menselijke hersenkapaciteit in twee delen gedeeld is - en nã t alleen de hersenen. Nemen wij de linker hersenhelft, dan hebben wij te maken met een groot aantal centra die in feite vergelijkingsmateriaal opslaan waardoor zintuiglijke prikkels geduid kunnen worden.

Wij zouden kunnen stellen dat wij hier bewuste herinnering, bewust gehanteerd combinatievermogen en bovendien een groot aantal denksporen aantreffen. Deze laatsten zijn mede voor de uiterlijke persoonlijkheid bepalende reeksen van vaste associaties waardoor op een bepaalde prikkel altijd weer met dezelfde opeenvolgende reeks van bijkomende beelden zal worden gereageerd. Het resultaat is een gedragsbepaling.

De tweede, de rechter hersenhelft blijkt veel meer onbewuste herinnering - dus niet direct toegankelijke zaken - en emoties te bergen. Voor het bewuste ik is er geen sprake van omschreven herinneringen en vaste normen en beelden. Hetgeen deze hersenhelft bijdraagt is voor de doorsnee mens een reeks van vage gevoelens, associaties die niet geheel redelijk zijn en waarvan je de oorzaak niet geheel kunt definieren.

Wil men het principe van yan en yin, de elkaar aanvullende tegendelen, licht -duister, man-vrouw e.d. , toepassen op deze vreemde indeling van de hersenen in twee helften met eigen inhouden, dan kun je het volgende stellen:

Voor mensen die op aarde leven en zich van zich niet geheel bewust zijn is de rechter hersenhelft " duister". De linkerhelft daarentegen geldt als toegankelijk, open , licht. Bij de doornce mens geldt dat het vermogen bewust de werkingen van beide hersenhelften te combineren maar zeer gering is.

Het is voor die mens moeilijk zoal mogelijk zijn gevoelens met hun werkelijke oorzaak en achtergrond te begrijpen. Omgekeerd is het voor ons niet mogelijk te zien waarom inkomende gegevens in de ene hersenhelft in de andere opeens zeer hevige en onbeheersbare emotionele stormen veroorzaken. Het is trouwens voor de meeste mensen moeilijk te aanvaarden dat men emotioneel overheerst wordt en daardoor ondanks zijn redelijke vermogens niet rationeel meer kan reageren.

Met deze simpele indeling gaan wij natuurlijk wel voorbij aan enkele op zich interessante gegevens. Want er zijn ook nog de prefrontale hersenkwabben. Dezen blijken veel te maken te hebben met de persoonlijkheid.

Bijvoorbeeld zal lobotomie juist hier worden uitgevoerd en al men met een enkele verbreking van verbindingen de gehele persoonlijkheid veranderen. Vooral een groot deel vande onbeheerste gevoelswereld kan zo worden uitgeschakeld. De mens is dan echter verminkt, niet meer geheel zichzelf.

Deze hersenlobben hebben nog een andere kwaliteit, te samen met enkele organen die naar men medisch meent alleen voor afscheidingen zorgen. Zij nemen n.l. ook impulsen op en waar van niet stoffelijke aard. Het bijzondere hierbij is, dat deze impulsen dan gelijktijdig en gelijkwaardig aar beide hersenhelften kunnen worden doorgegeven.

Door het opnemen van een dergelijke invloed ontstaat - vanuit menselijk standpunt - een gevoel, dat op zijn beurt weer wordt omgezet in een reeks beeld associaties die al dan niet redelijk juist zijn. Dezen worden dan wel of niet omgezet in een reeks woordassociaties.

Het zal u duidelijk zijn dat wij, al verstoort het de analogie met yan en yin, dit deel zeker mede en afzonderlijk moeten bezien en noemen.

Je zoudt kunnen zeggen dat de frontale hersenlobben dan een scheidslijn vormen tussen yan en yin, tussen licht en donker. De mens is geneigd de scheiding vooral te zoeken in het man-vrouwelijk. Dit is natuurlijk onzin: in elke vrouw spelen mannelijke elementen een rol en in elke man ook vrouwelijke. Het ligt maar aan omstandigheden en intensiteit of deze waarden ook kenbaar naar buitentreden danwel niet.

Er is wel iets anders: wij hebben een sensitiviteit, een gevoeligheid die bij ons allen wanneer wij op aarde zijn aanwezig is. Normalerweise wordt deze gevoeligheid gedomineerd door de linker hersenhelft. Deze controleert echter redelijk, wat er op neer komt dat men het zo gemaand occulte deel van het ervaren niet kan betrekken in het waakbewust denken en werken.

De gevoeligheid kan zich dan uitwerken in de droomwereld, maar doet dit dan nogaltijd middels sterk emotionele golven, vaak gepaardgaande met een ritme verandering, u weet wel de met griekse letters aangeduide "golven" die ook de diepte van de slaap aangeven.

Ik wil hieraan het volgende verbinden: Wanneer beide hersenhelften op elkaar reageren worden emoties tot bewuste en daardoor ook beheersbare factoren in ons gedrag. Hebben de gevoelens echter vrije toegang tot onze rede, dan komen wij ook tot interpretaties die menselijk gezien niet strikt logisch zijn daar men niet langs geleidelijke overwegingen, maar sprongsgewijs tot konklusies schijnt te komen.

Overigens blijkt dat de doorsnee vrouw deze vorm van emotie-overdracht naar de rede in de linkerhersenhelft sterker heeft ontwikkeld dan de man. Mogelijk is opvoeding en konditionering hiervoor mede aansprakelijk. Let wel, dit gaat alleen op wanneer wij over een doorsnee spreken, want in beide sexen zijn vele uitzonderingen te vinden.

Ik stel nu: yan en yin zijn een geheel. De perfectie kan alleen bereikt worden wanneer licht en donker versmelten tot de schijf. De mens kan eerst werkelijk mens zijn wanneer zijn wereld van denken, waarnemen en redeneren plus zijn wereld van aanvoelen, geloven, voorvoelen, tot één geheel samenvloeien.

Eerst dan is evenwicht in de mens bereikbaar. Daarnaast wil ik stellen: Wanneer wij een van de beide hersenhelften in het bijzonder ontwikkelen, de waarden van het andere hersendeel trachten te verdringen, zo kan dit betekenen dat wij een sterkere tegenstand tonen tegen delen van onze werkelijkheid.

Konditionering kan ten gevolge hebben dat de gevoelswaarde, hoe belangrijk ook in het menselijke leven, steeds meer op de achtergrond geraakt. Maar de mens kan zonder dit niet als mens leven. Het gevolg is dat de emotie, maar nu op ongeregelde tijden, het denken kan gaan overheersen. Hierdoor zijn de steeds weer voorkomende irrationele handelingen van zelfs de meest rationele mensen verklaarbaar.

Wij weten dat een gevoel in feite ook een interpretatie betekent van prikkels en niet alleen een konstatering "het denken erover" maar vooral het beleven ervan - dus gevoelens ervaren - en juist daardoor een beter contact met de wereld en de werkelijkheid mogelijk maken.

De mens beschikt over vele wonderlijke gevoeligheden. Ik geef een voorbeeld: Wij kennen een kwaliteit die men ook wel eens micro.fysionomie noemt. Hierbij neemt men - meestal onbewust - een aantal zeer geringe afwijkingen van de norm en onbelangrijke kleine tekens waar b.v. in de gelaatstrekken of het gebarenpatroon van de mens.

Dit is niet iets wat geheel redelijk kan gebeuren omdat het een aantal op zich schijnbaar geringe en onbelangrijke tekens betreft die tot een konklusie moeten worden samengetrokken.

De gehele waarneming wordt daarom allereerst omgezet in een gevoelservaring. Wanneer deze daarna wordt overgebracht op de rationele waarneming, zo blijkt dat vele tekens die eerst voor allerlei uitleg vatbaar schenen nu slechts voor een enkele uitleg vatbaar zijn in onze ogen.

Het gevolg is dat wij tot een redelijke konklusie komen op grond van een gevoeligheid - maar overtuigd van de juistheid van onze konklusie en deze later aantonende maar al te vaak vergeten dat wij slechts kozen voor één uit vele redelijk gelijkwaardige mogelijkheden of interpretaties.

Typierend voor dit werken is een zeer begaafde diagnosticus: hij ziet officieel precies hetzelfde als een ander, maar verwerkt kleine tekens die niet eens bewust worden waargenomen irrationeel in zijn diagnose. Hij komt zo tot interpretaties waarbij uit een mogelijkheid van 5 'a 6 afwijkende diagnoses slechts één als juist wordt ervaren - en deze inderdaad de goede blijkt te zijn. De mogelijkheid tot vergissen is kennelijk in dit geval veel kleiner.

Chirurgen van betekenis bezitten deze gave veelal ook. Zij zullen dan altijd een patient willen zien voor zij ingrijpen. Daarna blijkt vaak dat zij de eerste incisie maken op een plaats die afwijkt van de normale procedure en vaak assistenten wat bedenkelijk doet kijken. Later blijkt, dat deze eerste snede precies werd toegebracht gezien omstandigheden of complicaties die niet door röntgenfotos of andere delen van het vooronderzoek kenbaar waren geworden. Men zegt dan vaak dat de chirurg de patient juist heeft "aangevoeld".

Dit kleine voorbeeld alleen reeds maakt naar ik hoop duidelijk dat wij op aarde in zeer vele opzichten voor het juist reageren ede van die "gevoelswereld" afhankelijk zijn.

Dat het gaven zijn, menselijke gevoeligheden die wel degelijk omschrijfbaar en benoembaar zijn, vergeet men daar meestal bij. Neem nu eens empathie, gevoeligheid voor uitstralingen van anderen. Dit vermogen is niet rationeel zonder meer te verklaren. Het heeft echter alleen betekenis, wanneer de ontvangen impulsen wel rationeel verwerkt worden.

Wanneer je je medemensen "juist" aanvoelt zul je ook beter begrijpen wat hen motiveert. Je zult a.h.w. al aanvoelen wat er kan gaan gebeuren. Het gevolg is, dat je t.a.v. anderen juister, maar vooral ook rechtvaardiger reageert dan anders mogelijk zou zijn.

Zeker, dit zijn maar enkele voorbeelden. Er zijn meer gaven, meer wijzen waarop de mens in feite leert uit te gaan van zaken, die nog niet zintuigelijk kenbaar zijn geworden. Maar ik ga nu verder en stel:

Wanneer beide hersenhelften van de mens geheel synchroon gaan werken en reageren zal het gevoelsleven van de mens aanmerkelijk dieper worden, maar gelijktijdig zal hij in veel mindere mate in denken en daden beheerst kunnen worden door één enkele emotie.

De mens zal zijn omgeving, zijn wereld, daardoor evenals uiteindelijk zichzelf, beter leren kennen. Hij zal zo een beter inzicht verkrijgen in zijn eigen beperkingen en mogelijkheden dan anders het geval zou kunnen zijn.

Wat naar ik meen mijn eindkonklusie voor u aanvaardbaar moet maken: De mens is zoals de kosmos, een wezen waarin vele verschillende factoren tot een harmonisch geheel samen moeten vloeien.

Dit is voor het geheel van de mensheid van het allerhoogste belang omdat de mens nooit in grote eenzijdigheid kan bestaan zonder zichzelf te vernietigen. Daarom acht ik het noodzakelijk dat in elke mens in toenemende mate het door mij geschetste evenwicht zal ontstaan.

Hierbij zal hij in staat zijn, zijn denk en gevoelswereld zodanig tot eenheid te brengen dat hij geen problemen heeft met het zichzelf zijn en evenmin problemen ontmoet wanneer hij, zijnde wie hij is, in contact komt met zijn wereld - beseffende, hoe daarin juist te handelen.

Yan en yin zijn geen twee dingen die afzonderlijk bestaan en elkander aan moeten vullen. Yan en yin zijn de twee krachten die, in een schijn van tegenstelling, eerst te samen de perfectie mogelijk maken.

In beiden, yan zowel als yin, is altijd reeds iets van het tegendeel aanwezig. In de witte figuur is een soort oog, zwart. In zwart is een soort oog: wit. Maar zolang beiden niet met elkaar versmelten tot eenheid zullen zij voor elkaar tegenstelling blijven.

Zo zal interne strijd de mensheid steeds weer kunnen verdelen terwijl bij evenwicht juist alle kwaliteiten en krachten samenvloeien en het vermogen groter wordt.

Laat ons dan stellen dat zelfs in de stof de mens moet streven naar deze kosmische eenheid waarbij alle dingen te samen naar buitentoe werken en onderling - t.a.v. elkaar - voortdurend kenbaar zijn.

Hebt u commentaar of vragen?

x U hebt het persoonlijk gezien. Er waren echter veel kulturen die rechts georiënteerd waren als china en egypte, anderen waren links georiënteerd. Nu zijn wij weer bezig: de wetenschap wil de gevoelskant wegdrücken.

- U moet met uw stellingen toch wel erg voorzichtig zijn, zeker wanneer u een cultuurvergelijking maakt. U hebt dan niet te maken met de in zich wat abstracte beelden van yan en yin, maar ook met de drijfveren van elke mens binnen elke gemeenschap. Dergelijke drijfveren kunt u zelfs terugvinden in het individue binnen elke denkbare kudde: het z.g. kuddegedrag.

Ook daer bestaan de neigin en zich gezag aan te matigen, eigen rang of bezit ten koste van alles te verdedigen, peking order enz. In alle gevallen, dus ook binnen een z.g. linkse democratie, treft u de gedragswijze aan die men bij de ander dan vaak aanduidt als imperialisme.

De linkse wereld wil net zo goed heersen en wordt net zo goed beheerst door een betrekkelijk kleine groep die met alle macht gezag en heerschappij voor zich probeert te behouden als ⁱⁿ de z.g. vrije westerse democratie het geval is.

Een democraat is iemand, die altijd anderen graag de aansprakelijkheid voor alle misvattingen wil laten dragen zolang hijzelf maar mag zeggen wat er gebeurt.

Vergeef mij deze afwijking, Dit is geen politiek, maar een praktisch voorbeeld. Juist door deze gegevens probeer ik duidelijk te maken, dat je het principe wel op de eenling kunt toepassen, maar dat het in deze zin - yan - yin - maar heel moeilijk toepasbaar zal zijn op de gehele wereld of grote delen daarvan.

Ik wilde u er verder op wijzen dat het heel erg moeilijk is een dergelijk vergelijk dan bovendien nog uit te voeren aan de hand van veronderstelde richtingen in oude kulturen.

U noemde China? China heeft in feite bijna tot de dood van de laatste keizerin een structuur gekend die sterk doet denken aan het z.g. romeinse rijk van de karolingen en hun opvolgers:

Er zijn vele kleine machthouers die alleen in naam afhankelijk zijn van en gebonden aan een centraal gezag dat niet in staat was degenen die de feitelijke macht uitoefenden wezenlijk te controleren of te beheersen.

U noemt Egypte. Ook hier een dergelijke structuur, die ik, zeker in de moderne zin van het woord, niet rechts kan noemen.

Er is sprake van vele z.g. gouverneurs die steden beheersen en wel schatting betalen aan de vorst, de nominale heerser, maar daarnaast voor zich zeer vele vrijheden nemen en in de praktijk niet te controleren of te beheersen blijken te zijn, steeds weer.

Dit zijn precies dezelfde ontwikkelingen die u, zij het op een wat andere gebied, nu bij de heersers over deze wereld vindt. Je kunt zeggen dat de structuur van elke gemeenschap uiteen valt in twee emoties: de machtsbegeerte en de zijns en bezits emotie. Twee hoofddrijfveren en vanuit ons standpunt beiden even duister.

Wanneer hieraan nu eens de rede wordt toegevoegd zonder de waarde van deze emotionele drijfveren te ontkennen - dit is erg belangrijk - kun je een synthese opbouwen. Dan zijn verschillen die emotioneel sterk ervaren worden als rasseverschil, standsverschil e.d. niet meer belangrijk, al blijven zij bestaan. De emoties blijven nog wel actief, maar worden beter begrepen en worden daarom ook op een andere wijze gericht.

Dit betekent dat het werken dan aan die emoties een juiste uitlaat te verschaffen. Maar wij zien ook dat tot op heden elk systeem dat iets in deze richting heeft willen doen in feite de emoties niet bewust heeft gemaakt, maar in feite alleen de emoties naar andere als bliksemafleider fungerende groepen of toestanden verplaatst heeft.

Voorbeeld: een kapitalistische structuur is over het algemeen gebaseerd op een geloofsstructuur die inhoud en bestendigheid aan de in deze maatschappij heersende verschillen geeft. Eventuele sterke emoties worden dan gemeenlijk afgeschoven en verplaatst door het verkondigen van de stelling dat alle onrecht op aarde eens gewroken zal worden in het hiernamaals.

Elke godontkennende of atheïstische structuur die op het ogenblik bestaat gaat uit van het onrecht dat het individu moet kunnen verdragen omdat alleen zo eens het lot van het volk als geheel beter kan worden. Het hiernamaals is vervangen door het volk in een niet controleerbare toekomst.

Het beroep dat men doet op de emoties en de onredelijkheid waarvan de erkenning door dergelijke systemen verschoven en uit het bewustzijn weggedrukt worden blijven dus bestaan.

U noemt dit misschien politiek. Voor mij is het slechts het konstatieren van feiten en vooral van overeenkomsten. Om het heel eenvoudig te zeggen: Reagan zou zonder moeite door kunnen regeren in het Kremlin en Bresjnev zou zonder meer een ook nog zeer gewaardeerde president van de Usa kunnen zijn. Wanneer beiden maar elders geboren waren. In feite dus onderling verwisselbare waarden, ongeacht de schijnbare tegenstellingen.

Juist deze te vaak misbruikte emotionaliteit kan veranderd, meer lichtend en positief gemaakt worden door een bewust vermengen hiervan met werkelijke redelijkheid.

Maar wanneer wij de redelijkheid weer willen stellen boven alles zo moeten wij alle werkelijke menselijke gevoelens uitschakelen. Dan ontstaan de bekende actiepatronen waarbij men een experiment waagt, een systeem doorzet, een these in stand houdt met het motto: de mensen zullen ernstig wel onder lijden, maar het is voor de vooruitgang noodzakelijk. Want onze idee moet waar worden.

Wat fout is. Niet de idee moet waar worden. Het heeft als basis en emotie en rede. Ik zal niet alleen de rede, maar ook de emotie met anderen moeten leren delen. Eerst wanneer ik daartoe in staat ben zal van werkelijke vooruitgang kunnen worden gesproken, neemt mogelijkheid tot bereiken toe omdat men dan emotionele denkbeelden kan omzetten in praktische samenwerking zonder de feiten of de emoties geweld aan te doen.

Maar dan vallen er grenzen weg. En voor een wereld die op het instandhouden van grenzen haar samenlevingsvormen heeft gebaseerd ziet een dergelijke ontwikkeling als iets dat uit den boze is.

Omdat een ieder die probeert zich te handhaven - of dit niet in feite op emotionaliteiten is gebaseerd danwel op grond van wetenschap - geneigd zal zijn de juistheid van een ieder die hem niet in zijn zelfgewilde hoogheid aanvaardt in twijfel te trekken, ja, die ander te bestrijden ontstaat in toenemende mate dwaasheid:

Wij kennen die wetenschapsmensen die diep gelovig zijn en gelijktijdig bewijzen aandragen waardoor steeds meer duidelijk wordt dat hetgeen zij h eloven altans ten dele onjuist moet zijn.

Elders zien wij mensen die de wereld willen verbeteren en zo- zeer hun hun woorden opgaan dat zij er niet toe komen werkelijk iets te doen. Met als gevolg een verwijt aan de anderen.

Kijk, deze dingen gebeuren overal op de wereld. Wanneer je het per eenling beschouwt wordt d onevenwichtigheid duidelijk. Wil je echter dergelijke tendenzen voor gehele groepen bezien dan kun je wel zeggen dat er een synthese moet komen van emotie en rede, maar dit ~~verwicht~~ zal voor elke eenling weer even anders liggen.

En dan moet je nog gaan denken over een evenwichtige wijze van wederkerigheid tussen de verschillende groepen, waarbij eveneens emotie en rede samengaan in een evenwichtig geheel.

Dan pas zal alle redelijk vermogen van de mens, maar ook alle emotie en drijfveer in de mensheid toch kunnen voeren tot een in emotie en denken gelijktijdig gebaseerde samenwerking.

Hoelijk is dit voldoende?

x Het is dus zo dat de hersenhelften in de loop van de geschiedenis steeds even groot zijn gebleven en evenveel hebben gewogen?

- Niet geheel juist. Ik behoor echter niet tot hen die menen dat je intellect in grammen of kilogrammen kunt afmeten. U kunt beter zeggen: het gemiddelde gewicht vande hersenen is in de loop der tijden maar in verhouding weinig toegenomen. Beide hersenhelften hebben een symmetrische ontwikkeling doorgemaakt die reeds te vinden is bij de eerste voorvaderen vande hedendaagse mens, de aapmensen.

De herseninhoud is sindsdien wel iets groter geworden maar - al is het misschien hatelijk om het te zeggen - de intensiteit waarmede de vermogens van de hersens gebruikt worden is in vele opzichten eerder af dan toe genomen.

M.a.w.: de beschikbare middelen worden door de moderne mens van deze tijd in verhouding minder gebruikt dan eens de oermens. Wat ook te begrijpen is:

Voor de oermens wat het voortdurend samengaan van aanvoelen, gevoelens, waarnemingen herinnering van werkelijk levensbelang. Dank zij zijn gebruik van deze kwaliteiten kon de vroege mens zich te midden van een wrege envveel sterkere wereld handhaven.

Helaas is voor de moderne mens al te vaak denken iets wat je door een ander voor je laat doen, emotie is iets wat je van de t.a.v. krijgt of gaat halen bij een prediker of spreker en zelf ben je in feite met gevoel en denken maar van tijd tot tijd kort bezig.

Gelukkig zoekt de mens - helaas vooral in diepe wanhoop - naar innerlijke kracht en eenheid en hervindt dan tenminste tijdelijk het samengaan van emotie en zuivere rede. Maar zelfs dan weigert men te komen tot konklusies die een praktische verplichting in zouden kunnen houden. Eerst dan zal men werkelijk kunnen zeggen, dat de mogelijkheden van hersenen, denken en gevoelen ook waarlijk toenemen en meer mogelijkheden bieden. Voldoende?

Ik heb het hier niet over U. Want daar U hier zit kan ik mij voorstellen dat het bestuur het er niet mee eens zou zijn wanneer ik zou beweren dat u uw hersens niet goed gebruikt. Maar als u nog wel eens het gevoel hebt dat er een hiaat in zit zoudt u mogelijk toch wel eens na kunnen gaan of er wel voldoende evenwicht en besef is t.a.v. uw emoties en gevoel genoeg in uw redelijkheid.

Daarmede komen wij dan wel op een persoonlijk vlak, maar voor ons is dat toch wel belangrijk: wij zullen dan eerder na durven gaan waar onze emotie vandaan komt en gelijktijdig willen begrijpen dat die emotie een richting geeft aan ons denken.

Indien er geen vragen meer komen ... Vrienden het lijkt mij verstandig hiermede dit eerste deel te beeindigen. Na de pauze krijgt U een tweede spreker, dus een tweede persona in hetzelfde lichaam die ongetwijfeld zo als ik, maar op eigen wijze, zal willen ingaan op de onderwerpen die U hem/haar wilt voorleggen.

Wat mij betreft: ik heb het zo goed mogelijk gedaan. Vergeef mij da ik het eerste onderwerp dat u aandroeg niet kon behandelen. Ik ben alleen van enkele hoofdlijnen daarvan op de hoogte maar ken niet voldoende details om er een saillant geheel te maken.

Wat de rest betreft: wij weten niet alles, wij kunnen soms fouten maken, maar wij zijn in ieder geval eerlijk. In dit laatste zult u dan misschien een aanleiding vinden om in eigen denken tot een vergelijken te komen van dat wat werd gezegd en datgene wat voor U waar is. Ik hoop, dat dit het geval zal zijn en dank U voor uw aandacht.

Goeden avond, vrienden.

In het weede gedeelte van de avond gaan wij verder waar U met het eerste gedeelte bent opgehouden. Wel wil ik er even bijzeggen: ik behandel wel uw onderwerpen, maar dan op mijn manier. Wat zal punt een zijn?

x

Hypothetische planeten .

-

Hypothecair belaste planeten kan ik mij in deze tijd nog beter voorstellen. Maar u doelt op niet als bestaand gekonstateerde planeten als b.v. de mysterieplaneten.

Het grootste mysterie voor mij is, dat zoveel denken dat die planeten er zijn ofschoon zij nooit waargenomen zijn. De enige verklaring die ik er dan voor zou kunnen vinden is, dat zij zo klein zijn of zo ijl en bovendien zover weg staan dat zij eenvoudig niet opvallen, maar zelfs dit lijkt mij gezien de vele waarnemingen van de sterren maar een doekje voor het bloeden.

Hoe men er aan komt? Men meent dat alles een zekere symetrie vertoont en op grond van deze regel stelde men, dat er 12 planeten zouden moeten zijn. En als je die niet ziet blijft de rest een mysterie. Het lijkt wel de begroting van van Agt.

Ik zeg dan maar: mysterieplaneten zijn bruikbaar in de astrologie omdat zij het mogelijk maken een aantal in wezen uit de kosmos periodiek optredende invloeden te verbinden aan in wezen niet zo bestaande planeten.

Hier wordt hierdoor mogelijk een aantal kosmische invloeden op grond van de veronderstelde planeetbaan in te calculeren. Men behandelt dus in feite werkingen vanuit andere sterren als planeten. Had u enig commentaar?

De zin van intense Zen-beoefening voor de westerse mens. Je leert goed stilzitten en het is dus een uitstekende vrijetijdsbesteding.

Zen is de leer van o.m. beheersing. Daar de doorsnee westerling niet bepaald zeer beheerst pleegt te zijn kan het natuurlijk hgeen kwaad zich in die richting wat te trainen.

Maar als het dat alleen kan zijn krijg ik de indruk dat vele openbare personen en vooral instellingen iets van zen in zich dragen: absolute beheersing en bovendien nog een filosofie uit het ongerijmde. Of, zoals iemand eens zij: je kunt jaren lang blijven roepen voor zij eindelijk wakker worden. Zijn zij het eenmaal dan gaan zij snel iets anders doen.

Maar de innerlijke vrijheid zoals die in Zen wordt geleerd lijkt mij zeker niet voor elke westerling zonder meer aanvaardbaar. De oosterling heeft nu eenmaal een heel andere instelling en benadering van zowel het leven als geestelijke waarden dan het westen. De mensen in het westen vinden vaak de methoden van het oosten onmenselijk. Waarbij zij plegen te vergeten dat hun eigen methodes ook niet bepaald menswaardig zijn wanneer je het algemeen beschouwt. Dus waar blijf je dat nog.

Ik zou zeggen: tot op zekere hoogte is zen, zoals vele vormen van yoga, voor de westerse mens wel bruikbaar, wanneer hij daardoor wil leren zichzelf en uiteindelijk zelfs zijn innerlijke evenwichten en harmonien te beheersen. Want dat heeft men hard nodig in uw moderne tijd.

Wil men echter verder gaan en zich begeven in de vage wereld van het schijnbare niets van Zen, een wereld waarin elke tegenspraak in zichzelf een waarheid wordt omdat alles waarop tegenspraak gebaseerd is niet werkelijk is dan vrees ik het ergste. En denk eens aan de wereld van de yoga waarbij de oefeningen uiteindelijk ten doel hebben om in andere werelden wat hoger op te komen, eerst met hulp en later ook zonder. Dan verliest de westerling maar al te snel de werkelijkheid g eheel uit het oog.

Een westerling is door opvoeding en orientatie niet zo geschikt voor een dergelijke benadering van het bestaan. Hij is uiteindelijk opgegroeid in een benauwd systeem. Jezus bracht een ware en ruime leer. Maar die werd onmiddellijk kerkelijk zodanig ingenomen dat zij te nauw werd en je elke keer wanneer je ook maar iets doet al bang moet zijn dat er een naad scheurt.

Je zult eerst moeten leren de beheersing te vinden. Maar maak dan eerst maar eens je eigen christelijke systeem waar tegenover de mensen. Dan zul je misschien eindelijk het opgelost zijn in het geheel kunnen aanvaarden dat noodzakelijk is om andere werelden te betreden bij vele vormen van yoga en in zen de weg is die de grote innerlijke rust verschaft.

Voldoende? Overigens wil ik nog wel opmerken, dat zen een fijne vorm van wijze humor heeft waar een westerling geen steek van snapt. Wanneer je zegt tegen de meesterly heer wat is de oplossing van dit probleem? En je krijgt als antwoord: dat je het stelt, want als je het niet gesteld had had je het al opgelost.... Dan denkt het westen dat dit antwoord wel werkelijk geschift is.

De zenmeester antwoorde met fijn gevoel voor humor, maar had bovendien nog gelijk: Wanneer je het probleem naar buiten brengt voor je het innerlijk hebt opgelost maak je je zo los van een antwoord dat in jezelf schuilt. Dus de meester heeft groot gelijk volgens mij.

Maar vooruit met het volgende punt wanneer jullie niets te vragen hebben. Want de avond dient aan uw onderwerpen gewijd te zijn en niet allereerst aan mijn praatjes.

x Het principiele verschil tussen dode materie, plant dier en mens.

- Wanneer wij uitgaan van een principe moet er iemand met principes in de buurt zijn en wie kan dit in dit geval anders zijn dan een mens? En de basisstelling van dergelijke mensen is gemeenlijk, dat de mens de top van de schepping is. Wat er op neerkomt, dat de gehele schepping niet bepaald hoog zal zijn, eerder een soort kosmische molschoop. Nuja.

De mens gaat er in ieder geval vaak van uit dat alles "dus" onder hem staat en er alleen is voor zijn gebruik en belang. Maar wie de zaak eerlijk nagaat zal al snel tot de konklusie komen dat de basis van doee materie, plant dier en mens dezelfde is.

Het enige verschil dat opvalt is een verschil in uiterlijk, bewustzijn en tijdsbesef. Zo heeft een mens bijna nooit voldoende tijd, een dier leeft volgens de tijd van het jaar, de plant neemt geduldig zijn tijd en de materie wacht schijnbaar eenvoudig alles af.

Wanneer u mij vraagt naar het principiele verschil tussen dezen zal ik m' dus bezig moeten houden, met hetgeen de mensen in doorsnee denken over die zaak wanneer zij dit al doen.

Die mensen redeneren dat de "ziel" het principiele verschil is, want de mens heeft er wel een en de rest niet. Ik geef toe dat dergelijke mensen uit kosmisch standpunt dan ook vaak een zeer zielige vertoning vormen.

Maar waarom zou de mens een ziel hebben en het dier niet? Het dier leeft, denkt, kent gevoelens. Zeker, het leeft en is anders dan een mens. Maar zou het daarom dan leven zonder een ziel te hebben?

Een een plant? Een plant is zeker geen halfdode automaat. Zij reageert wel degelijk op zon, regen, schaduw, licht, maar ook op uitgestraalde gedachten. Niet slechts met welbehagen, kenbaar in bloei en groei, maar ook met bewegingen, al zijn die dan zo langzaam dat een mens deze gemeenlijk niet waar zal nemen. Dus omdat de mens deze reacties niet waar pleegt nemen zou de plant, d't levende wezen, geen ziel hebben? Er is een duidelijk bewustzijn van de omgeving, wat men toch de werking van een geest kan noemen. Maar zou dan een dergelijk leven geen ziel kennen?

Waarop men waarschijnlijk uit zal roepen, dat dan de materie toch in ieder geval geen ziel heeft. Groot gelijk, hoor. De materie heeft inderdaad op een bepaalde wijze geen "ziel" omdat er geen vaste op reacties plus waarnemingen kenbaar wordende relatie bestaat tussen datgene wat de materie in stand houdt en het reageren van stoffen op en in hun omgeving.

Maar ook hier zijn krachten die de samenhang bepalen. Wanneer er geen levenskracht is, geen invloed, niet wat de eigenschappen bepaalt en kan veranderen, hoe wil je dan weer verklaren dat de materie voor het grootste gedeelte uit kristalvormen bestaan en dat zelfs de meest vloeibare en amorfe vormen onder omstandigheden een kristallisatie vertonen waarbij hun kristallen kentekenend zijn voor de materie? Alle stoffen beschikken over vaste krachtramen waarin zij zich manifesteren, b.v. als kristal. Ik ben geneigd om aan te nemen dat er ook hier ergens een regulerende en bepalende kracht bestaat, die zowel energie als inhoud schenkt aan de materie.

Dan zie ik de ziel van de mens ook niet zitten wanneer het gaat om het definieren van een principieel verschil. Daarom wil ik dit vanuit mijn standpunt als volgt uitdrukken:

De mens is degene die zich vrij acht om te gebruiken en te misbruiken wat er bestaat in de werelden van dier, plant en dode materie en dit dan ook bewust en vanuit door denken bepaalde beweegredenen steeds weer doet.

Ojéé, dat wordt gevaarlijk. Nuja, ik ben al blij dat u hier niet met de legendarische eerste fruithandel op aarde op komt draven, U weet het, het verhaal van Adam, Eva en de appel. Leef gezond, neem een appel. Ofschoon zelfs deskundigen in deze dagen toegeven dat het ook iets anders kan zijn geweest, een banaan, een abrikoos of een pruim of zo. Persoonlijk vindt ik de konsekwenties die men religieus uit dit verhaal meent te mogen trekken overigens niet te prajmen. En wanneer ik dit zeg zal er wel weer iemand komen die beweert dat ik niet bepaald een goede peer ben. Waarmede wij dan geheel in het ooft verdoold geraken en je voor je het weet de pinaut bent.

Je bent dan kort en goed de patat. En wanneer u zo durft denken is er altijd wel iemand die beweert dat u verdomd bent en dus na uw dood tot geestelijke patat frites zult worden.

Kijk, volgens mij bestaan principiële verschillen in feite nooit als alomvattende waarde. Een principe is immers een grondslag die wel op feiten kan berusten, maar in wezen abstract is en blijft. En abstracte stellingen vinden in de werkelijkheid gemeenlijk alleen dan steun wanneer men bereid is alles wat daar tegen spreekt eenvoudig weg te denken.

Een voorbeeld? Lastig. Er zijn b.v. mensen die vanuit hun principe redenerend zeggen " v.v.d. is goed, g.v.d. is fout? Waarop ik mij afvraag of die ene letter werkelijk zoveel verschil uitmaakt. Anderen zeggen, dat je principiële achter de nato moet staan. Mijn reactie is dan stotterend: nat achter de ooooooren? O,o.

Ieder mens heeft wel zijn eigen illusies en noemt die principe. Zoals de illusie dat het socialisme doorvoerbaar is omdat alle mensen nu eenmaal in aanleg principiële goed zijn. Nou nou, kukeleku. Maar degenen die zo spreken vergeten, dat er in een hok altijd maar een enkele regerende haan is, die wel een hoop kippe heeft die hij aan zich onderwerpt en toestaat, een eigen pecking order te handhaven met zijn goedkeuring. En verder vergeet men, dat de haan dan wel kan kraaien zo hard hij wil, maar dat de kippen geneigd zijn steeds gewoon door te scharrelen en zo hun eigen kostje eerst eens te vinden. Dat heeft u pas in Polen bewezen gezien. Waardoor de polen in polen eigenlijk een tegenpool vormen tot het officiële polen.

Beste mensen, jullie spreken zo graag van principes en een ieder heeft wel opvattingen waar hij naar hij meent nooit vanaf zal stappen. U, ieder ander, zelfs de wetenschap. Maar wanneer wij eens kijken hoe vaak mensen hun eigen principes verloochenen dan schrik je wel even. Soms is het eerder een kwestie van prijs, dan weer is het een zaak van redding wie kan.

Zoals Lister toen hij Pasteur officieel huldigde nadat hij jaren lang zeer principiële had uitgeroepen dat die apotheker geschrift was. Waarmede de man overigens wel enigszins gelijk had, maar aan de andere kant had die apotheker dan toch maar iets gedaan waarvan Lister beweerde dat het niet bestond en niet kon. Je zoudt zelfs kunnen stellen dat de geneeskunde van Lister gepasteuriseerd werd, maar eerst op het ogenblik dat deze er niet meer onderuit kon komen en dus zijn principes moest aanpassen.

En de mensen die beweren, dat pausen principiële heilige en door de H. Geest geleide mensen zijn? Wel, wanneer ik in staat zou zijn u elk een tientje uit te keren voor elke gekozen en z.g. door de H. Geest geleide paus die niet gedeugd heeft kon u allen een heel prettig weekend er van maken.

Te erg? Wat dacht u van de Borgias, de Orsini, pausen als b.v. Hadrianus I? Die deugden toch kennelijk bepaald niet. Maar laat mij

uit de kerk klappen. Dat doen zij zelf wel.

Wanneer ik kijk naar de vroomheid van de mensen en ik zie hoe de zondage vroomheid die zo principieel is opeens smelt wanneer er op maandag een onrechtmatige winst genomen kan worden, zo vraag ik mij af wat al die principes dan wel betekenen.

Wij staan voor het vaderland en de koningin. Jawel. Maar je bouwt natuurlijk wel even een bunker voor een bezetter wanneer dat zo uitkomt. Je moet uiteindelijk meespelen nietwaar, want hoe kun je anders goed leven.

Wanneer honger, voordeel, angst een rol spelen vergeet men zijn principes wel snel, maar even later heeft men die uiterlijk ongeschonden weer terug: Iedereen is er van overtuigd dat de arme joden veel geleden hebben door het moffenonrecht tijdens de oorlog. Maar dat was natuurlijk niet onze schuld: het waren de Duitsers die dat deden.

Natuurlijk. Maar zij werden vaak wel opgehaald door de hollandsche politie. Zij werden vaak aangebracht door hollanders. En behalve een enkele felle en principiele reactie van het gewone volk - dat de principiele voorstanders van democratie en oranje toch vaak beschouwen als wat minderwaardig - heeft iedereen met de Duitsers meegespeeld. Ambtenaren, politie, handelaren, burgemeesters, noem maar op.

Hoeveel echt principieel handelende mensen zouden er zijn geweest in Nederland in die tijd? Er waren meer dan 7.000.000 Nederlanders. En hoe velen daarvan hebben hun principes toch weten vast te houden? ongeveer 100.000. En onder hen waren velen jong en avontuurlijk, anderen wilder een verlies wreken.

Dus vraag mij niet iets principieel te bepalen of uit te gaan van menselijk bestaande principes, want daar heb ik eenvoudig een hekel aan. En wel omdat er altijd mensen zijn die denken dat wanneer zij of anderen iets zeer principieel zeggen er ook iets is, waar je je aan vast kunt houden. Maar het enige waaraan je je altijd zult kunnen vasthouden is de waarheid die in jezelf woont.

Zo, de rest zoeken jullie zelf maar uit. Nog vragen?

x Is er een gradueel verschil tussen mens en hond of is het geheel discontinu?

- Waarom zou er geen verbinding bestaan? Na al wat ik gezegd heb is dat toch wel logisch. Wij kunnen wat denken betreft stellen dat het dierlijk denken gemiddeld bepaald wordt door het feit dat het dier vanuit zichzelf denkt en de gehele wereld alleen beschouwt in relatie tot zichzelf. Van de mens wordt altans aangenomen dat hij zichzelf ook kan zien zoals de wereld hem ziet - hij knijpt dan wel weer heel snel een oogje dicht, maar hij kan dit in ieder geval.

De plant voelt alleen zijn bestaan en beschouwt dus niet als het dier, zij het vanuit zich, de wereld, maar ervaart die wereld alleen. Er zijn dus inderdaad gradaties te vinden. Maar of je die nu principiele verschillen moogt noemen?

Ik zou zeggen dat die trappen van de ene vorm in andere overschijnen te vloeien. Een vleesetende plant b.v. zoals de zonnedaauw, blijkt wel degelijk in staat zich met die buitenwereld ook meer overlegd bezig te houden en reageert niet alleen maar op directe beroeringen of beïnvloedingen, maar ook op veranderingen in de omgeving, waaraan de plant zich door voor planten zeer snelle veranderingen aanpast. Hier is dus een spoor van dierlijk denken en reageren terug te vinden in sommige planten.

Sommige dieren, waaronder sommige paarden, honden, katten, blijken soms in staat te zijn overlegd te denken op een wijze, die de menselijke logica benadert en bovendien vaak een begrip te tonen voor de menselijke wereld die intenser is en soms ook verder gaat dan bij de mensen zelf.

Laat ons dus maar stellen dat er mogelijk graduele verschillen bestaan, maar geen principiële en dat je het geheel kunt zien als een glijdende schaal van bewustzijn. Waarbij natuurlijk, omdat wij vanuit een menselijk standpunt spreken, wij de mensen aan de top zetten.

- x Voelt u hetgeen u zegt als principe of is het aanvechtbaar?
- Al wat wordt gesteld, waar en door wie dan ook, is in zichzelf aanvechtbaar zolang het niet een totaal en alomvattende uitdrukking is uitgaande van alle feiten te samen en daaraan onontkoombaar en bewijsbaar voortkomende gevolgtrekkingen en konsekwenties.

Zodra er nog een punt is, waarvan je geen algehele en bewijsbare zekerheid kunt maken, blijft het geheel aanvechtbaar. Dus ook het door mij gestelde, dat berust op vele mij bekende en bewijsbare feiten, maar niet op alle feiten en een alomvattende kennis.

- x Maar wanneer je mens en dier beziet is er toch een andere vorm van schedel wat wel degelijk verschil maakt, terwijl de schedel en de hersens van een mens toch wel iets anders zijn dan de hersens en de schedel van een dier. Dan staat dus de mens wat zijn denken betreft altijd nog boven het dier. Ook al gedraagt hij zich er niet altijd naar.

- Een mooi betoog. Mag ik u eens iets vragen? Behoort u tot de mensen die er van overtuigd zijn dat dezelfde zeep in een luxe verpakking en een groter doosje altijd ook beter zal zijn?

- x Dat slaat hier niet op ...

- Vindt U. Maar u zegt wel: de schedel verschilt, de herseninhoud verschilt, ergo is de mens beter. Maar het verschil ligt niet in het voertuig maar in de bestuurder. Er is menige mercedes die het al af heeft moeten leggen tegen een lelijke eend wanneer de bestuurder van de eerste onbekwaam, de bestuurder van de tweede kundig en vaardig was.

U kunt stellen dat volgens u de mogelijkheden van de mens groter zijn dan die van het dier en zolang u dit lichamenlijk bedoelt hebt u volledig gelijk.

Op het ogenblik dat u de bepaling op het gehele wezen of het gehele ras betreft vergeet u, dat zeer veel mede afhankelijk is van de persoonlijkheid die in het dier of het menselijke lichaam zijn ervaring opdoet.

Ik besef heus wel dat het pijnlijk aankomt wanneer iemand de mens de kroon van de schepping ontzegt. Maar de mens is gewoon maar een enkele trede in een gehele ontwikkeling die in de kosmos nog zoveel trappen heeft. Uiterlijk is niet bepalend. Stel voor de grap eens dat er binnenkort ruimtevaarders op uw wereld landen.

En zeg nu niet dat ik dit voorspel, want dat weet ik niet zeker. Stel u verder voor dat daar iemand uitkomt, uit het voertuig, compleet mer ruimte pak en alles. De kap wordt afgenomen en het wezen met die mooie staart in een extra foudraal aan het ruimte pak heeft het uiterlijk van een kat. Wat doet U? Gaat u dan met een schoteltje melk naar het ruimtechip toe terwijl u poes poes poes roept?

Of zegt u dat dit geen dier meer is? Indien u op uiterlijke kentekenen afgaat is het een poes, met een andere schedelvorm en een waarschijnlijk kleinere herseninhoud dan de uwe.

En wanneer het wezen op een alligator lijkt, probeert u dan contact als intelligentie tegenover intelligentie te leggen of maakt u aanstalten om er damestasjes van te maken?

Zeker, het klinkt wat rot wanneer je het zo benadert en men zal zeggen: "dat is niet eerlijk". Maar het is wel eerlijk. En wel omdat u de stelling verdedigt dat de mens alleen door zijn schedelvorm en herseninhoud de meerdere zou zijn van alle andere wezens of dieren. Dit is een redenering die in wezen neerkomt op een gelijksoortige benadering als die welke ik gebruikte om duidelijk te maken, dat zij niet zo vanzelf

sprekend is als u schijnt aan te nemen.

Daarmede wil ik nog niet zeggen dat u zich nu opeens minderwaardig dient te gaan gevoelen. Want u bent uzelf en voor jezelf ben je altijd nog - of je dit nu toegeeft of niet - het middelpunt van het heelal.

En dat maakt niets uit zolang je maar kunt begrijpen dat dit heelal er niet voor jou is, maar dat jij moet functioneren in een voortdurende wisselwerking met het heelal.

Zeg ook nooit, dat je wijs bent of het vermogen hebt om wijs te zijn. Want wijsheid en leren en kennis opdoen is en blijft, wie of wat je ook bent, een vanuit jezelf een signaal naar de wereld geven en het signaal dat de wereld tot je terugkaatst dan op de juiste wijze verwerken.

Zonder de wereld ben je als mens niets. En ook niet als dier of plant. Daarom is de vorm niet belangrijk, maar de relatie tussen het ego en de wereld daarom heen. Ik wilde u alleen duidelijk maken, dat vormen niet zo belangrijk zijn en dat uiterlijkheden al voldoende zijn om iets wat normaal scheen tot iets belachelijks te maken, ofschoon er in feite niets bijzonders aan de hand is.

Wat belangrijk is is nooit de vorm, maar de relatie. Ik hoop alleen dat ik met mijn betoogtrant niemand pijn heb gedaan. Maar zoals ik reeds aankondigde: ik behandel de onderwerpen op mijn wijze.

x Zijn de bewustwordingsmogelijkheden voor de mens over het algemeen genomen groter voor de mens dan voor dier of plant?

- Over het algemeen gesproken ja. De mogelijkheden zijn groter. U hoort hoe ik de nadruk op mogelijkheden leg. Zeker, dieren zijn vaak helderziend en geven blijk van telepathische kwaliteiten, ook al kan men dit niet wetenschappelijk en zonder meer bewijzen.

Maar in de dieren leven nog kwaliteiten die in de mens wel aanwezig zijn en normaal zijn, maar waarmede de mens nog steeds geen raad weet. Neem de statistisch vastgelegde proeven van Rhine - niet die met de lorelei maar die met de proefkaarten. Hij kwam tot de konklusie dat jonge kinderen gemeenlijk sterk telepathisch begaafd zijn, maar dat door de leefwijze en denkwijze van de mens deze gave in een later stadium wordt onderdrukt of verdwijnt. Hij had geen redelijke uitleg en nam dus maar aan dat het een gevolg van intredende puberteit zou zijn. Hierdoor voorkwam hij een kritiek op de menselijke wijze van opvoeden, leven en denken. Toch gaan de meeste gaven verloren door de maatschappij, die steeds meer gericht blijkt te zijn geweest op het wegdrukken van dergelijke kwaliteiten.

Dieren hebben paranormale kwaliteiten, de meeste mensen ook. Maar het dier gebruikt zijn mogelijkheden gewoon, de mens weet er geen raad mee en drukt ze eenvoudig weg. Toch is de gave op zich geen teken van bewustwording, maar wel het feit dat en hoe je er gebruik van maakt.

Het niet zintuigelijke wordt door de meeste mensen gevreesd. En niet geheel zonder redenen. Een telepaat nabij het witt huis of het kremlin - of bij het Catshuis - zou heel wat dingen te weten komen die nu gelden als diep geheim of worden ontkend.

De mens houdt van wetten, vooral wanneer hijzelf die kan ontduiken. Zoals de automobilisten die voortdurend zondigen tegen het verkeersreglement, en zich er alleen op beroepen wanneer een ander in de fout is gegaan. Maar wetten zijn geen vervanging voor waardigheid en begrip. Dat ou men moeten weten.

Waarmede ik moet eindigen, vrienden. Dank voor uw aandacht. Ik wens u allen nog een goeden avond. (tweede deel in vragen bekort)

d.d. 23 oktober 1981